

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.081 van 13 augustus 1999
in de zaak A. 78.294/X-8097.**

In zake : Marcus SUYS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

tussenkomen partij :

Frans GHEKIERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. HONORÉ,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
President Kennedypark 4A.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcus SUYS op
15 april 1998 heeft ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van
11 februari 1998 van de Vlaamse minister van Openbare
Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, houdende
intrekking van het besluit van 22 juni 1994 van de
Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke
Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot goedkeuring
van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk Lauwe"
van de stad Menen, met uitwerking op 22 juni 1994,
"enkel wat betreft de percelen aan de Lauwbergstraat 92,
ten kadaster gekend Lauwe, derde afdeling, Sectie B,
nrs. 331 h 5, g 5, f 5 en 332 n, waarop het door het Hof
van Beroep te Gent op 21.01.93 bevolen herstel

betrekking heeft en wat betreft de percelen kadastraal gekend onder Sectie B, nr. 328 K 7, nr. 328 L 7 en nr. 328 G 7 aangemerkt als zone 15 (geel/groen) met als hoofdbestemming parking zonder nevenbestemming";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, van Advocaat P. LEFRANC, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat N. VERCUYSSSE die, loco Advocaat R. HONORÉ verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende de Frans GHEKIERE met een verzoekschrift van 29 mei 1998 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat verzoeker eigenaar is van de panden gelegen aan de Lauwbergstraat nrs. 90-92-94, kadastraal gekend Sectie B, nrs. 331 h 5, 331 g 5, 331 f 5 en 332 n; dat volgens het bij koninklijk besluit van 13 augustus 1953 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk-Lauwe", gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 18 september 1961 en 29 september 1971, deze percelen zijn gelegen in een zone voor nijverheidsgebouwen; dat volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan Kortrijk deze percelen zijn gelegen in een gebied voor milieubelastende industrie; dat verzoeker bij vonnis gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk op 9 maart 1992 strafrechtelijk werd veroordeeld wegens "bij het inrichten van een feestzaal in een bestaande bedrijfswoning, diverse uitbreidingswerken (...) en verbouwingswerken te hebben uitgevoerd zonder schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen", deze werken "in stand te hebben gehouden", en "inbreuk te hebben gedaan op (...) het bij M.B. van 29.9.71 goedgekeurd B.P.A. nr 1 Tuinwijk, doordat de feiten zich situeren in een zone voor nijverheidsgebouwen, waarmee de feestzaalinrichting uiteraard strijdig moet worden geacht", en dit op voornoemde percelen; dat voornoemd vonnis wat betreft de vastgestelde inbreuken werd bevestigd bij arrest van het Hof van beroep te Gent van 21 januari 1993; dat verzoekers voorziening in cassatie werd verworpen bij arrest van het Hof van cassatie van 15 juni 1995; dat voor de betrokken

percelen door het college van burgemeester en schepenen van de stad Menen inmiddels, benevens een aantal weigeringsbeslissingen, meerdere bouwvergunningen werden verleend, met name op 3 juni 1991 een vergunning strekkende tot het "verbouwen bedrijfsgebouw in woning en burelen", op 17 februari 1992 een vergunning voor "verbouwen inkom magazijn en vervangen gevelmetselwerk zijmuur woonst (regularisatie)", op 26 april 1993 een regularisatievergunning voor "aanpassen en uitbreiden bestaande ambachtelijke bedrijfsruimte" en op 31 augustus 1993 voor het "verfraaien van achtergevels werkplaats"; dat tegen de bouwvergunning van 26 april 1993 bij de Raad van State een annulatieberoep werd ingesteld; dat dit beroep nog hangende is; dat bij besluit van 22 juni 1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden "het bijgaand plan, bestaande uit een plan van de bestaande toestand, een bestemmingsplan en een onteigeningsplan, tot wijziging van het bij koninklijke besluiten van 13 augustus 1953, 18 september 1961 en 29 september 1971 goedgekeurd en gewijzigd bijzonder plan van aanleg nr. 1, 'Tuinwijk (Lauwe)' genaamd, van de stad Menen, wordt goedgekeurd, met uitsluiting van het met een blauwe rand omzoomde deel van het onteigeningsplan" en wordt bepaald dat het algemeen nut de onteigening vordert van de percelen aangegeven op het goedgekeurde deel van het plan; dat verzoekers percelen door de voorschriften van dit plan zich bevinden in een zone met als hoofdbestemming "horeca, detailhandel, diensten en kantoren met uitzondering van dansgelegenheden" (H) evenals "stapelplaatsen en kleine bedrijven (niet storend voor de woonomgeving)" (SB), en als nevenbestemming "wonen" (W); dat tegen laatstgenoemd ministerieel besluit van 22 juni 1994 evenals tegen het besluit van 29 januari 1993 van de gemeenteraad van Menen waarbij voormeld plan definitief wordt aangenomen, een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring werden ingesteld (zaak

A. 59.989); dat de vordering tot schorsing bij arrest nr. 52.256 van 16 maart 1995 werd verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen; dat de gemachtigde ambtenaar op 2 december 1994 met toepassing van artikel 54 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw aan verzoeker de bouwvergunning heeft verleend voor het "wijzigen van de bestemming van een bestaand gebouw naar een horecabedrijf"; dat tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld (zaak A. 62.312); dat dit beroep nog hangende is; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Menen op 22 januari 1996 aan verzoeker de bouwvergunning heeft verleend voor "het herinrichten parking"; dat ook tegen dit besluit een vordering tot schorsing en een annulatieberoep werden ingesteld (zaak A. 68.509); dat de vordering tot schorsing bij arrest nr. 63.279 van 26 november 1996 werd verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening bij besluit van 28 juni 1996 aan verzoeker de bouwvergunning heeft verleend voor "de wijziging van woning en burelen naar gelagzaal-café met inbegrip van verbouwing"; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening voornoemd besluit van 22 juni 1994 houdende goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk-Lauwe", heeft ingetrokken "enkel wat betreft de percelen aan de Lauwbergstraat 92, ten kadaster gekend Lauwe, derde afdeling, Sectie B, nrs. 331 h 5, g 5, f 5 en 332 n, waarop het door het Hof van Beroep te Gent op 21.01.93 bevolen herstel betrekking heeft en wat betreft de percelen kadastraal gekend onder Sectie B, nr. 328 K 7, nr. 328 L 7 en nr. 328 G 7 aangemerkt als zone 15 (geel/groen) met als hoofdbestemming parking zonder nevenbestemming";

Overwegende dat verzoeker eigenaar is van de percelen, kadastraal gekend Sectie B, nrs. 331 h 5,

331 g 5, 331 f 5 en 332 n; dat verzoeker niet aantoon-
t en uit de gegevens van de zaak op het eerste gezicht ook
niet blijkt waarin zijn belang is gelegen bij de schor-
sing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit
voor de overige percelen; dat de vordering tot schorsing
in zoverre niet ontvankelijk is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en
dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig
nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voor-
noemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft,
verzoeker in het vierde onderdeel van het enig middel
onder meer de schending aanvoert van "de rechtskracht"
van het ministerieel besluit van 22 juni 1994 houdende
goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg nr. 1
"Tuinwijk" van de stad Menen, van het motiverings-, het
rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als
algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en de
schending van het verbod van administratieve willekeur,

"(d)oordat de minister in het bestreden
besluit overgaat tot intrekking van een ministerieel
besluit van 22 juni 1994, houdende goedkeuring van het
bijzonder plan van aanleg nr. 1 'Tuinwijk' van de stad
Menen(,)

(e)n doordat, samengevat, in het bestreden
besluit daartoe verwezen wordt naar lopende procedures
voor de Raad van State tot vernietiging van dit BPA
(ingediend door de b.v.b.a. GEERAERT-LAUWE, de heer Marc
VERGOTE, en de heer Christian PIËTTE) en tot vernieti-
ging van een bouwvergunning van 2 december 1994

(ingediend door Frans GHEKIERE), en gemotiveerd wordt dat bij de totstandkomingsprocedure van het plan van aanleg toendertijd verzuimd was bij de weergave van de juridische bestaande toestand te vermelden dat met betrekking tot de feestzaal van verzoeker een met het gezag van gewijsde beklede strafrechtelijke uitspraak bestond met een bevel om het pand bij wege van herstelmaatregel in zijn vorige staat te herstellen(,)

(...)

(t)erwijl, vierde onderdeel, de meervermelde strafrechtelijke uitspraken sowieso geen basis konden vormen om aan het bijzonder plan van aanleg in juni 1994 de goedkeuring te onthouden, nu tegen het arrest van 21 januari 1993 door verzoeker een voorziening in cassatie was ingesteld, waaromtrent pas op 15 juni 1995 een uitspraak werd gevelde(,)

(e)n terwijl het instellen van een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 373, laatste lid van het Wetboek van Strafvordering, opschortende werking heeft ten aanzien van de veroordeling(,)

(e)n terwijl een strafrechtelijke uitspraak in ieder geval kracht van gewijsde moet hebben om een beletsel te kunnen vormen voor enige mogelijk andersluidende administratieve beslissing(, ...)

(e)n terwijl in de rechtspraak reeds meermaals is aangenomen dat een administratieve vergunning de titularis geldig kan behoeden voor de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk bevolen herstelmaatregel";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"2. De verzoeker betwist niet dat in een B.P.A. uit de weergave van de bestaande toestand moet blijken dat een rechterlijke beslissing het herstel in de vorige toestand (de afbraak) heeft bevolen (vb. R.v.St., PIRSON e.a., nr. 26.341, 9 april 1986). Evenmin dat het feit dat de onjuistheid of onvolledigheid van de weergave van de bestaande toestand tijdens het openbaar onderzoek niet werd opgeworpen, niet belet dat zij voor de Raad van State als annu-

latiemiddel kan worden ingeroepen (R.v.St., N.V. SOLVAY e.a., nr. 22.360, 18 juni 1982).

3. De verzoeker erkent dat de stad Menen heeft nagelaten de bestaande toestand volledig en dus correct weer te geven, althans wat betreft de rechterlijke veroordelingen die hij intussen had opgelopen. En dat het B.P.A. nr. 1 'Tuinwijk Lauwe' bijgevolg niet op wettige wijze is tot stand gekomen. De vaststelling van de Minister dat de B.P.A.-procedure, vanaf het ontstaan van ernstige moeilijkheden voor de verzoeker n.a.v. de door hem begane overtredingen van het Stedenbouwdecreet, gesynchroniseerd is verlopen met de opeenvolgende stappen in de gerechtelijke procedure (zoals genoegzaam blijkt uit het feitenreelaas hiervoor) leidt tot het besluit dat de stad Menen de bedoeling voorzat de toestand van de verzoeker op die manier (herziening van het B.P.A.) te regulariseren. In de gegeven omstandigheden werd de Minister bij de goedkeuring van dit B.P.A. misleid (R.v.St., VAN HEYMBEECK, nr. 34.767, 17 april 1990; R.v.St., VERVALLE e.a., nr. 44.075, 16 september 1993; R.v.St., INTERCOMMUNALE WATERLEIDINGSMAATSCHAPPIJ VEURNE-AMBACHT, nr. 45.836, 27 januari 1994)

(...)

7. In het vierde onderdeel werpt de verzoeker op dat de gerechtelijke beslissingen sowieso geen basis konden vormen om aan het bijzonder plan van aanleg de goedkeuring te onthouden in juni 1994, omdat tegen het arrest van 21 januari 1993 een cassatieberoep hangende was.

In dit onderdeel gaat de verzoeker voorbij aan de kern van de zaak : namelijk dat de totstandkoming van het herziene B.P.A. op een onwettige wijze is gebeurd doordat de bestaande toestand door de stad Menen onvolledig werd weergegeven. Het feit dat het cassatieberoep krachtens artikel 373, laatste lid van het Wetboek van Strafvordering opschortende werking heeft doet daar niets van af. Door de verwerping van het cassatieberoep heeft het arrest van 21 januari 1993 van het Hof van Beroep te Gent overigens kracht van gewijsde gekregen.

Dit onderdeel is dus niet ernstig";

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt :

"Verzoeker werpt op dat bij de totstandkoming van het B.P.A. in juni 1994 geen rekening kon gehouden worden met het arrest van 21 januari 1993 omdat een cassatieberoep hangende was.

De opschorting van de gevolgen van het arrest neemt niet weg dat het arrest bestaat én een beslissende invloed heeft op de bestaande toestand. Het indienen van een cassatieberoep rechtvaardigt geens-

zins het verzwijgen van de inhoud van het arrest waartegen beroep werd aangetekend.

Het cassatieberoep werd trouwens verworpen zodat het arrest definitief is.

Dit onderdeel is niet ernstig";

Overwegende dat, daargelaten de vraag of het ministerieel besluit tot goedkeuring van een bijzonder plan van aanleg een administratieve rechtshandeling is die rechten doet ontstaan ten voordele van derden, de belissing tot intrekking van zodanig besluit, zoals elke bestuurshandeling, alleszins dient te zijn gesteund op in rechte aanvaardbare motieven;

Overwegende dat het bestreden besluit het besluit van 22 juni 1994 tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk Lauwe" van de stad Menen, gedeeltelijk heeft ingetrokken, in wezen op grond van een schending door laatstgenoemd besluit van artikel 14, 1°, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, doordat op het plan van de bestaande toestand, gevoegd bij het door de gemeenteraad van de stad Menen op 26 juni 1992 voorlopig aangenomen ontwerpplan tot wijziging van voornoemd bijzonder plan van aanleg, geen melding is gemaakt van het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 9 maart 1992 waarbij verzoeker werd veroordeeld "tot betaling van een frank provisionele vergoeding op alle schade aan elk der burgerlijke partijen BEYLS-VERSPAILLE, COEMAN-VERVAEKE, HERMAN-DERMOUT, GEERAERT-DEMUYNCK, GHEKIERE-VANCOMPERNOLLE", en "tot herstel van zijn gebouwen in de vorige staat, overeenkomstig artikel 65 van de Stedenbouwwet binnen de maand na de betekening van het vonnis van veroordeling tot herstel"; dat het bestreden besluit hieromtrent overweegt wat volgt :

"dat in voorliggend geval niet werd gehandeld met eerbiediging van artikel 14, 1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening; dat na de

kennisname van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg vaststond dat, indien ze niet werd gecorrigeerd en hernomen vanaf de voorlopige aanneming van het ontwerpplan door de gemeenteraad, de procedure die zou leiden tot de definitieve aanvaarding van het bijzonder plan van aanleg, noodzakelijkerwijze zou gekenmerkt zijn door onvolledigheid van de aan de gemeenteraad voorgelegde stukken waarin de bestaande toestand beschreven werd en onvolledigheid van de tijdens de inzage- en inspraakprocedure medegedeelde gegevens; dat de verwaarloosde correctie erin bestaat dat het bestaan van het niet uitgevoerd vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk niet werd vermeld op een plan dat de bestaande toestand weergeeft; dat zoals de procedure thans is verlopen, het niet onbegrijpelijk is dat de omwonenden die aan de zijde van de gemachtigde ambtenaar de procedures voor de rechter gevoerd hebben, zich gegriefd achten door de B.P.A.-procedure, zoals deze door de gemeenteraad gevolgd werd en die gekenmerkt was door de onvolledigheid van de tijdens het openbaar onderzoek medegedeelde gegevens; dat bij de definitieve aanvaarding van het B.P.A. door de gemeenteraad de veronachtzaming vaststond van het bestaan van zowel het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg (uitgesproken $\pm 3 \frac{1}{2}$ maand vóór de voorlopige aanneming van het plan) als van het arrest van het Hof van Beroep (uitgesproken ± 1 week vóór de definitieve aanneming van het plan); dat aangezien het veronachtzamen van het bestaan zelf van een nog niet uitgevoerde, met gezag van gewijsde beklede rechterlijke beslissing, noodzakelijk aanleiding geeft tot schending van dit gezag, de op gemeentelijk vlak gevolgde goedkeuringsprocedure en het ministerieel goedkeuringsbesluit zelf onwettig te achten zijn; dat het besluit tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg derhalve gedeeltelijk dient ingetrokken te worden; dat de intrekking van het goedkeuringsbesluit enkel betrekking heeft op de percelen bedoeld in het arrest van 21.01.93 van het Hof van Beroep te Gent en op de in de nabijheid daarvan tot parking bestemde gronden waaraan aldus een bestemming gegeven werd die uiteindelijk ook dienstig kan zijn voor een in de nabijheid gevestigde horeca-zaak (initieel werd een dansgelegenheid beoogd en uit niets blijkt dat gezegde horeca-zaak niet overwegend het karakter van een dansgelegenheid zou hebben) tot stand gekomen door uitvoering van bouwwerken in strijd met het decreet betreffende de ruimtelijke ordening";

dat het bestreden besluit voorts overweegt :

"dat wat betreft het bij besluit van 22.06.94 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 1 'Tuinwijk-Lauwe' moet worden vastgesteld dat het niet tot stand kwam met eerbiediging van artikel 14, 1°

van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening; dat immers na de kennisname van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg vaststond dat, indien ze niet werd gecorrigeerd en hernomen vanaf de voorlopige aanneming van het ontwerpplan door de gemeenteraad, de procedure die zou leiden tot de definitieve aanvaarding van het bijzonder plan van aanleg, noodzakelijkerwijze zou gekenmerkt zijn door onvolledigheid van de aan de gemeenteraad voorgelegde stukken waarin de bestaande toestand beschreven werd en onvolledigheid van de tijdens de inzage- en inspraakprocedure medegedeelde gegevens; dat de verwaarloosde correctie erin bestaat dat het bestaan van het niet uitgevoerd vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk niet werd vermeld op een plan dat de bestaande toestand weergeeft; dat het besluit tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg derhalve gedeeltelijk dient ingetrokken te worden; dat de intrekking van het goedkeuringsbesluit enkel betrekking heeft op de percelen bedoeld in het arrest van 21.01.93 van het Hof van Beroep te Gent en op de in de nabijheid daarvan tot parking bestemde gronden waaraan aldus een bestemming gegeven werd die uiteindelijk ook dienstig kan zijn voor een in de nabijheid gevestigde horeca-zaak (initieel werd een dansgelegenheid beoogd en uit niets blijkt dat gezegde horeca-zaak niet overwegend het karakter van een dansgelegenheid zou hebben) tot stand gekomen door uitvoering van bouwwerken in strijd met het decreet betreffende de ruimtelijke ordening";

Overwegende dat artikel 16, eerste lid, 1°, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, dat van toepassing was op het ogenblik van het ministerieel besluit van 22 juni 1994, thans 14, 1°, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt :

"Het bijzonder plan van aanleg geeft voor het deel van het gemeentelijk grondgebied aan :
1° de bestaande toestand";

Overwegende dat noch artikel 16, 1°, eerste lid, van de wet van 29 maart 1962, noch de parlementaire voorbereiding van die wet een omschrijving of een verduidelijking geven van het begrip "bestaande toestand"; dat het redelijk lijkt aan te nemen dat ter vol-

doening aan de wettelijke verplichting om de bestaande toestand in het aanlegplan aan te geven, die gegevens omtrent wat bestaat, moeten worden vermeld welke zowel de belanghebbenden als de overheden of overheidsorganen die over het aanlegplan advies moeten verstrekken of daarover moeten beslissen, toelaten een correct inzicht te verwerven en een juist oordeel te vormen omtrent de voorstellen en de bedoelingen van de ontwerpers van het aanlegplan met betrekking tot de bestemming en de inrichting van elk onderdeel van het gebied beheerst door dat plan; dat die gegevens betrekking kunnen hebben zowel op de bestaande feitelijke toestand als op de bestaande rechtstoestand; dat ingeval de bestaande feitelijke toestand en de bestaande rechtstoestand met elkaar niet overeenstemmen, beide moeten worden aangegeven indien dat nodig is voor een correcte en voldoende voorlichting van de belanghebbenden en van de overheden die in de procedure tussenkomen;

Overwegende dat het eveneens redelijk lijkt aan te nemen dat in het plan van de bestaande toestand, die toestand wordt aangegeven die bestaat op het tijdstip dat het ontwerp van het bestemmingsplan wordt opgemaakt; dat de bestaande toestand, waar het mogelijk is, grafisch wordt weergegeven, en waar het nodig is op een andere wijze, met name door de vermelding van de bestuurlijke of rechterlijke beslissing die de bestemming of de inrichting van het gebiedsdeel bepaalt of wijzigt maar nog niet of slechts gedeeltelijk is uitgevoerd;

Overwegende dat het betrokken vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk verzoeker veroordeelt tot het betalen van een provisionele schadevergoeding van 1 frank aan elk der burgerlijke partijen, en "tot herstel van zijn gebouwen in de vorige staat"; dat dit vonnis aldus niets lijkt te wijzigen aan de rechtstoestand van de betrokken bouwwerken, maar in rechte enkel de ten laste gelegde feiten "ten genoegte

van recht bewezen" verklaart, met name het uitvoeren en instandhouden van de in dat vonnis vermelde handelingen en werken zonder de door artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw vereiste voorafgaande en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, en dit met inbreuk op de voorschriften voor een "zone voor nijverheidsgebouwen" van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk"; dat het vonnis op het eerste gezicht enkel gevolgen zou kunnen hebben wat betreft de bestaande feitelijke toestand; dat evenwel uit de gegevens van de zaak blijkt dat tegen dit vonnis hoger beroep werd ingesteld, zodat het geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak blijkt te zijn over bedoelde tenlasteleggingen, en derhalve op dat ogenblik niet als een "bestaande toestand" lijkt te kunnen worden beschouwd, gelet op het opschortend karakter van het hoger beroep; dat gelet op hetgeen voorafgaat, op het eerste gezicht niet duidelijk is op welke wijze de vermelding van dit vonnis van enige invloed zou kunnen zijn geweest op een juist inzicht van de betrokken belanghebbenden en overheden -die overigens burgerlijke partij blijken te zijn geweest in voornoemd geding- in de voorstellen van de ontwerpers van het plan met betrekking tot de "bestemming" en de "inrichting" van elk onderdeel van het gebied beheerst door dat plan, in casu de wijziging van de bestemming "zone voor nijverheidsgebouwen" - in zover verenigbaar met de door het latere gewestplan Kortrijk vastgestelde bestemming "zone voor milieubelastende industrie"- in een zone met als hoofdbestemming "horeca, detailhandel, diensten en kantoren met uitzondering van dansgelegenheden" (H) evenals "stapelplaatsen en kleine bedrijven (niet storend voor de woonomgeving)" (SB), en als nevenbestemming "wonen" (W); dat het onderdeel van het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft,

verzoeker laat gelden dat hij op grond van het bij ministerieel besluit van 22 juni 1994 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg op 2 december 1994 de bouwvergunning voor de bestemmingswijziging tot horecazaal heeft verkregen, op 22 januari 1996 de bouwvergunning tot herinrichting van de parking en op 28 juni 1996 de bestemmingswijziging van enkele lokalen vooraan aan de Lauwbergstraat, dat nog op 26 maart jongstleden de Afdeling Bouwinspectie van AROHM "ten overstaan van verzoeker (verklaarde) dat 'opdracht was gegeven te onderzoeken' om ook de nodige stappen te ondernemen teneinde op basis van de intrekking van het BPA, ook de door de gemachtigde ambtenaar op 2 december 1994 verleende vergunning in te (laten) trekken", dat "dit alles zou betekenen dat verzoeker terug op het nulpunt zou staan, en bijvoorbeeld opnieuw veroordeeld zou kunnen worden wegens het uitvoeren van werken en een bestemmingswijziging zonder vergunning, en wegens overtreding van het BPA nr. 1 'Tuinwijk' in zijn oorspronkelijke vorm, dit te meer nu in artikel 2 van het bestreden besluit is bepaald dat dit uitwerking heeft vanaf 22 juni 1994 (met andere woorden met terugwerkende kracht)", dat hij "zijn zaak nochtans (heeft) weten uit te bouwen tot een gerespecteerde en gewaardeerde bestemming voor tal van activiteiten en manifestaties", en dat "bij gebrek aan een spoedige schorsing van de tenuitvoerlegging van de intrekking, (hij) wellicht geconfronteerd zal worden met nieuwe stappen en beslissingen tegen zijn uitbating, en genoodzaakt zal zijn de feestzaal op te doeken";

Overwegende dat verzoekers uiteenzetting voldoende concrete gegevens bevat die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat het argument van de verwerende en de tussenkomende partijen dat het aangevoerde nadeel voortvloeit uit het in kracht van gewijsde gegane arrest van

het Hof van beroep te Gent dat het herstel van de plaats in de vorige staat beveelt, niet kan worden bijgetreden, aangezien het ingetrokken ministerieel besluit van 22 juni 1994, wat verzoekers eigendommen betreft, juist de rechtsgrond vormt van de hem nadien verleende regularisatiebouwvergunningen waardoor het door voornoemd arrest bevolen herstel "doelloos" is geworden;

Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Frans GHEKIERE in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 11 februari 1998 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, houdende intrekking van het besluit van 22 juni 1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk Lauwe" van de stad Menen, met uitwerking op 22 juni 1994, "enkel wat betreft de percelen aan de Lauwbergstraat 92, ten kadaster gekend Lauwe, derde afdeling, Sectie B, nrs. 331 h 5, g 5, f 5 en 332 n, waarop het door het Hof van Beroep te Gent op 21.01.93 bevolen herstel betrekking heeft en wat betreft de percelen kadastraal gekend onder Sectie B, nr. 328 K 7, nr. 328 L 7 en nr. 328 G 7 aangemerkt als

zone 15 (geel/groen) met als hoofdbestemming parking zonder nevenbestemming", in zoverre dit besluit de percelen van Marcus SUYS, kadastraal gekend onder Sectie B, nrs. 331 h 5, 331 g 5, 331 f 5 en 332 n betreft.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal op dezelfde wijze worden bekendgemaakt als het geschorste besluit.

Artikel 5.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot schorsing, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Artikel 6.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt voor het overige uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien augustus 1900 negenennegentig, door :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

M. VRINTS.